Göster Gücünü NAİM

Zeynep Odabaş

Resimleyen
Öznur Çaytaş

ÖTÜKEN

ÖTÜKEN

/ otukennesriyat

YAYIN NU: 2409
ÇOCUK / GENÇLİK: 92

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NU: 49269

ISBN: 978-625-408-931-2

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
Koşuyolu Mah. Mahmut Yesari Cad. Nu: 76 • 34718 Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 546 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Editör: Ayşegül Petek

Grafik Tasarım: Damla Acar

Kapak Tasarımı: Öznur Çaytaş

Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayın Sanayii Ticaret Ltd Şti
İkitelli OSB Mahallesi Çevre Sosyal Tesisler Sokak
Çevre Sanayi Sitesi Sosyal Tesisler Nu: 3 İç Kapı Nu: 1B1
Başakşehir-İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00
Sertifika Nu: 45103

İstanbul- 2026

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Zeynep Odabaş: 1988 yılında İstanbul'da doğdu. Annesinin anlattığı masallarla büyüdü. Okumaya ve yazmaya duyduğu tutkuyla, henüz okul yıllarında defter arkalarını şiirlerle doldurmaya başladı. Şimdilerde bu tutkusunu çocuklar için kaleme aldığı hikâyelerle sürdüren yazar; kendi evlatlarına kitap okumayı ve öğrencilerinden şiirler dinlemeyi çok seviyor.

Zeynep Odabaş'ın yayımlanmış eserleri arasında *Koku Avcıları Medine ve Mekke'de*, *Ebru Ustası Mustafa Düzgünman* ve *Perdenin Ardındaki Dostluk* yer alıyor.

Öznur Çaytaş: 1996 yılında Konya'da doğdu. Konya Güzel Sanatlar Lisesinde Resim Bölümünü tamamladıktan sonra Anadolu Üniversitesi Resim-Baskı Bölümünden mezun oldu. Üniversite yıllarında karikatür kulübü başkanlığı yaptı. Aynı dönem TRT'de yayınlanan "Karikatürün ABC'si" programına konuk oldu. Bu süreçte çocuk kitaplarına olan ilgisi arttı ve çizimlerini bu yönde geliştirmeye başladı. 2021'de ilk çocuk kitabını resimledi. Bugüne kadar resimlediği kitapların arasında *Bir Gezgin Yetişiyor*, *Tüm Hayvanları Seven Çocuk*, *Senden Asla Vazgeçmem*, *Fıstan, Dünyanın Egzersizi: Deprem*, *Bak Bu Senin Yıldızın* olmakla beraber "Paraşüt Mektup", "Nostaljik Mevsim Panosu" gibi farklı projelerde de çizerlik yapmıştır. 2023'ten beri *TÜBİTAK Bilim Çocuk* dergisinin sevilen "Kabuğumun Dışındaki Dünya" isimli çizgi roman köşesinde ve farklı konulardaki yazılarda çizmektedir.

Sevgili Günlük

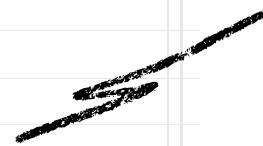
Tam yarım saattir şu masada oturuyorum. Öğretmen günlük yazma ödevi verdi de. Başta hepimiz itiraz etmiştik ama öğretmenimiz, "Günlüğünüzü kimseye okutmak zorunda değilsiniz çocuklar, ben de sadece yazıp yazmadığınıza bakacağım," deyince tamam dedik. Şimdiyse ne yazacağımı düşünüp durmaktan yoruldum. Ben de bunları yazdım. Bugünlük bu kadar yeter sanki. Bay bay günlüüüükkkk...

Selam Günlük

Bugün sana biraz kendimi anlatayım. Adım Erdem. 10 yaşındayım. Orta boylu (annem öyle söyledi ama bence kısa boyluyum), kumral saçlı, sıska bacaklı bir çocuğum. Bisiklete binmeyi, kankamla (yani Akif) oyun oynamayı, annemle kurabiye yapmayı, babamla boğuşmayı severim.

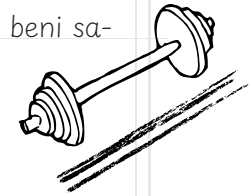
En sevdiğim dersi sorarsan Türkçe değil. Matematik hiç değil, belki biraz fen. Ama tabii ki cevap beden eğitimi! Bahçede olmayı, deli gibi koşmayı, topu havaya dikip nereye kadar gidecek diye aval aval bakmayı kim sevmez ki? Aa buldum! Beden eğitimi derslerinde "Ben sınıfta nöbetçi olayım öğretmenim," diyen uykucu Mete sevmez. Ama çoğu erkek çocuğu sever işte.

Sevdiğim şeylerden biri de amcamla spor mağazası gezmek. Amcam sağlam sporcudur. Boks yapıyor. Deve hörgücü gibi kaslarıyla beni havaya kaldırabiliyor. Bana geçenlerde dambıl aldı. Her gün 100 kere dambıl çalışıyorum. Kollarım yavaş yavaş kuvvetleniyor. Amcama haftada bir kaslarımın fotoğrafını çekip gönderiyorum.

En sevdiğim yemek pizza. Aslında makarna da olabilir... Yok yok, lahmacun. Neyse insanın kendini anlatması o kadar da kolay değilmiş. Neleri sevdiğimi hiç düşünmemişim ki... Ne desem başkaaa... Hıhh buldum. Yazın babamın köyüne gitmeyi çok seviyorum. Normalde İstanbul'da yaşıyoruz. İstanbul güzel bir şehir evet ama köyümüz başka. Köyümüz Çorum'da Kızılırmak'a bakıyor. Babaannemin asmalarla kaplı bir balkonu var kocaman. Bu çok ilginç gelmemiş olabilir sana ama eminim şuna şaşıracaksın: Köyde babaannem beni motoruyla gezdiriyor! Birlikte pazara gidiyoruz. Domates, salatalık, kabak, patlıcan seçiyoruz. Pazar ırmağın kenarında kuruluyor. Işıklı oyuncaklar satan bir tezgâh da var. Her yıl bir oyuncak alma hakkım oluyor. Artık pek oyuncak oynamasam da köyde çizgi film izlemekten sıkılınca elimde evirip çevireceğim bir arabaya ya da bir tabanca beni oyalıyor.

Aaa en sevdiğim yemekleri sayarken babaannemin içini yaptırıp fırına gönderdiği otlu, patatesli ve kıymalı pideleri söylemeyi unutmuşum. Sıcacık pidelerin yanında köpüklü ayran favorim. Köyde bir de köpeğimiz var. Adı Kar. Kar gibi beyaz tüyleri var. Önüne yemek koyarkenki telaşı, doyunca teşekkür eder gibi mırıldanmaları ve okşarken yumuşayan bakışları hoşuma gidiyor. Ama en çok onunla çıktığımız yürüyüşleri seviyorum. Beni iki adım öteden takip edişini, karşımıza başka köpekler çıkarsa öne geçip hırlayarak beni sahiplenmesini...

Köyde birkaç arkadaşım da var. Onlar orada yaşıyor ve hâliyle birbirleriyle kaynaşmışlar. Ama yine de yanlarına gidince beni de oyunlarına katıyorlar. Onlardan **çelik çomak, üşüdüm** oyunlarını öğrendim.

Küçük Irmak'a gidip kim daha uzağa taş sektirecek diye avucumuzda biriktirdiğimiz taşları suya fırlatıyorduk. Bir defa benimki en uzağa gitmişti. Abartılı bir çığlık atınca (yehhuuu, oleeeyyy be! diye bağırmıştım) çocuklar dönüp bakmıştı "Ne var bunda?" der gibi. Tabii ben onlar gibi habire suya taş fırlatmıyorum. Ömrüm okuldan eve, evden okula şeklinde geçip gidiyor. Küçük Irmak'a giderken mezarlıktan geçtiğimiz o akşamı da unutamıyorum. Öyle şeyler anlattılar ki kalbim göğsümde patlayacak gibi çarptı. Babaannem o anlattıklarının

efsane olduğunu söyledi. Yani gerçek olup olmadığı bilinmiyor. Birkaç gece uyumakta zorlandım ama sonra gündüz baba-annem beni mezarlığa götürünce korkum geçti. Orada dualar okuduk. Benim tanımadığım, eskiden yaşamış akrabalarımızı ziyaret ettik. Babaannem dedi ki ölüler kimseye zarar vermezmiş. Zarar verseler o çocukların akşam vakti orada işi neymiş. Çok mantıklı geldi. Bir defa da o arkadaşlarla pazara gidip eski oyuncaklarımızı satmıştık; daha doğrusu satamamıştık. Yaz gelse de yine köye gitsem ya...

Neyse, arkadaş demişken benim en yakın arkadaşım, kankam Akif. Akif'le birlikte yapmayı planladığımız çılgın projeler var. **Uzayda karpuz yetiştirmek**, bir arabayı komple söküp parçaları tekrar birleştirmek, **Aksel adında oyun bilgisayarı ve çocuklara özel telefon şirketi kurmak...** Şimdilik yapabildiğimiz en büyük projemiz pilleri pervaneyle köpük tabağa bağlayıp gemi gibi yüzdürmek. Bu da bir şey ama değil mi?

Geleceğin mucit aday adayı
Erdem'im ben, korkun benden!

Merhaba Günlük

Bugün okulda maç yaptık. Bizim takım yenildi. Top ayağıma birkaç kez değdi şükür. Gol attın mı diye sorma sen de sakın. Baskete de boyum yetmiyor zaten. Neyse Allah'tan annem sevdiğim çikolatalı keklerden yapmış. Onu yiyince moralim biraz yerine geldi. Bir de beden eğitimi öğretmeni maçtan önce bize ödev verdi. **Başarılı Türk sporcularından birini araştıracakmışız.** Annem bu ödevi babamla yapmamın iyi olacağını söyledi. Akşam babam gelince kimi araştıracağıma karar veririm. Şimdi biraz Akiflere gidiyorum.

Akif'ten bahsetmiştim. Hem sınıf arkadaşım hem de bizim apartmanda oturuyor. Bazen mızmızlık yapsa da iyi çocuktur. Sevdiğimiz çizgi filmler, bilgisayar oyunları, araba markaları benimkilerle aynı, daha ne olsun? Hem çikolatalı keke de bayılıyor. Annem her pişirdiğinde bir tabak da onlara gönderiyor. Bugün biraz yoruldum. Şimdilik benden bu kadar.